

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rumunii**(Sprawa C-406/13)**

(2013/C 260/69)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, O. Beynet i L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do art. 3 ust. 3 i 4, art. 4 ust. 2, art. 8, art. 9 ust. 1–7, art. 10 ust. 2 i 5, art. 13 ust. 1 i 5, art. 14 ust. 4, art. 14 ust. 5 lit. b), art. 16 ust. 1, art. 25 ust. 5, art. 36 ust. 9 akapit trzeci, art. 41 ust. 1 lit. d), g) i q), art. 41 ust. 3 lit. b) i d), art. 41 ust. 6 lit. a) i c), art. 41 ust. 10 i 12, art. 42 ust. 1, art. 43 ust. 1, 4, i 8, art. 48 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE⁽¹⁾ oraz jej załącznika I pkt 1, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Rumunia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 54 ust. 1 tej dyrektywy;

— nałożenie na Rumunię, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, kary pieniężnej z tytułu naruszenia obowiązku podania do wiadomości wszystkich przepisów implementujących dyrektywę 2009/73 w kwocie 30 228,48 EUR za każdy dzień opóźnienia od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie

— obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 211, s. 94.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 maja 2013 r. w sprawie T-249/11 Sanco przeciwko OHIM — Marsalman (przedstawienie kurczaka) wniesione w dniu 19 lipca 2013 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-411/13 P)

(2013/C 260/70)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: J. Crespo Carrillo i A. Folliard-Monguiral, działający w charakterze pełnomocników)

Druga strona postępowania: Sanco SA

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— wydanie nowego wyroku co do istoty sprawy oddalającego skargę wniesioną na zaskarżoną decyzję lub ponowne przekazanie sprawy do Sądu;

— obciążenie strony skarżącej w postępowaniu przed Sądem kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ opierając się na błędnej wykładni zakresu usług objętych zgłoszonym znakiem towarowym w klasach 35 i 39 klasyfikacji nicejskiej. Analiza podobieństwa towarów i usług jest błędna, ponieważ Sąd nie wziął pod uwagę faktu, że działania, jakie oferuje operator na swój własny rachunek w odniesieniu do swych własnych towarów nie wchodzi w zakres usług objętych zgłoszonym znakiem towarowym. Kwestia czy tego typu usługi powinny w rozumieniu klasyfikacji nicejskiej być świadczone na rachunek osoby trzeciej jest kwestią prawną, która powinna być wyjaśniona przez Trybunał Sprawiedliwości.

2) Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 badając komplementarność towarów i usług w odniesieniu do znaczenia danego towaru lub usługi „dla zakupu” innych towarów lub usług z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców. Sąd nie wziął pod uwagę tego czy komplementarność towarów i usług opiera się na interakcji polegającej na tym, że ich łączne używanie jest z czysto obiektywnego punktu widzenia konieczne i pożądane.

3) Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 dochodząc do wniosku, że pewne komplementarne towary i

usługi są automatycznie podobne mimo niskiego poziomu przedmiotowego podobieństwa, nie weryfikując przy tym tego czy wynikające z innych czynników różnice były w stanie zneutralizować tą komplementarność.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 29 maja 2013 r. w sprawie T-384/10 Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 lipca 2013 r. przez Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-429/13 P)

(2013/C 260/71)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uwzględnienie odwołania, w każdym razie, oraz częściowe uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 maja 2013 r. w sprawie T-384/10 Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej;

— częściowe stwierdzenie nieważności, we wskazanym zakresie, decyzji Komisji C(2010) 4147 z dnia 30 czerwca 2010 r. obniżającej pomoc finansową przyznaną w ramach Funduszu Spójności na następujące projekty (grupy projektów): „Abastecimiento de agua a poblaciones ubicadas en la Cuenca Hidrográfica del Río Guadiana: Comarca de Andévalo” (Zaopatrzenie w wodę miejscowości położonych w zlewni Gwadiany: okręg Andévalo) (2000.ES.16.C.PE.133), „Saneamiento y depuración en la Cuenca del Guadalquivir: Guadaira, Aljarafe y EE NN PP del Guadalquivir” (Asenizacja i oczyszczanie ścieków w zlewni Gwadalkiwiru: Guadaira, Aljarafe i EE NN PP Gwadalkiwiru) (2000.16.C.PE.066) oraz „Abastecimiento de agua a sistemas supramunicipales de las provincias de Grenada y Málaga” (Zaopatrzenie w wodę systemów ponadgminnych w prowincjach Granada i Malaga) (2002.ES.16.C.PE.061);

— w każdym razie, obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie prawa dotyczące pojęcia obiekt budowlany, polegające na tym, że Sąd uznał, iż cała sieć stanowi obiekt budowlany w rozumieniu art. 1 lit. c) dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (¹).

W zaskarżonym wyroku odstąpiono od doktryny wypracowanej w wyroku z dnia 5 października 2000 r. w sprawie C-16/98 Komisja przeciwko Francji (Rec. s. I-8315) w tym sensie, że nie uwzględniono w nim konieczności istnienia ciągłości geograficznej wszystkich obiektów budowlanych i ich współzależności, czyli ich wzajemnego powiązania w celu świadczenia usług.

(¹) Dz.U. L 199, s. 54.